

Roni Rengel

Filozofski fakultet u Zagrebu
ronirengel@gmail.com

Otpor i estetike sebeoblikovanja

Uz modus za let nebeskim prostranstvima apstraktnog blještavila:

Vrtložeći u Ništa vučem i svoje naslone, uništavam odskočnice, odbacujem ljestve kao tkanje dotrenutnog toka namjere – biti trebanjem, voljom za moći – jednim mogućim tijelom osjemenjivanja izgaranja i time neizostavan prsten – misleći pod izgaranjem jednu nezasitnost isijavanja bitka i u najvisočnijem smislu nezaustavljivost – to znači ulazak u plodna bijela mora nadtipskog smislotvora:

“Zapovjedio sam da mi dovedu konja iz staje. Sluga me nije razumio. Pošao sam sam u staju, osedlao konja i uzjahao ga. U daljini sam čuo zvuk trube, upitao sam ga što to znači. On nije znao ništa i nije čuo ništa. Na dvorišnim vratima zadržao me i zapitao: “Kamo jaši gospodin?” “Ja to ne znam”, rekao sam, “samo dalje odavde, samo dalje odavde. Uvijek i uvijek dalje odavde, jedino tako mogu dostići svoj cilj.” “Ti, dakle, znaš svoj cilj?” upitao je. “Da”, odgovorih, “pa rekao sam. Dalje odavde – to je moj cilj.”¹

Potvrđujući što ionako mora biti, u nadtipskom slučaju izbija kao višeslojevit kompuls značenja, preobilje entropije koje bi do sveobuhvatnosti. Žudeći smisla posvuda, odriješen u spoznaji prostora koji bi bio prazan, te spoznaje teške kao golem kameni odron, jedan prekofenomenolog i prekohermeneutičar, čak jedan više ne filozof ili filozof jedini, nadtip znanje utiskuje svim zidovima kamene spilje koja mu je “domaćinstvo za jedan interval u linearnom vremenu”, ali i vremenu izbitka jedno strukturalno predvorje, jedno “s onu stranu autonomije i heteronomije” – a priča o učinku za ovu divovsku smjernost čini se smiješnom. Mi smo u dvoranama pulsirajućeg obilja.

¹ Kafka, *Pripovjetke (:polazak)*, Zora, Zagreb, 1968.

U povratnom tako smislu kvantni izboj na opisan način odlučeno okružene sintetičke čudovišnosti, koja se pojavljuje u nadtipskim slučajevima, radi kao jedna u zvjezdanom sistemu logosa bitna sila gravitacijskog magnetizma; štoviše, kao u snopove položene silnice ovog gravitiranja koje uvijaju diskurzivni prostor.

Čini se da je kugla u suzbijanju i sad će eksplodirati.

Duh-duša nadčovjek nije bez primalne pogođenosti, iznenadne spremnosti kumulativnog uvećanja reakcije, ali ona prestaje biti jedno dovršeno obzorje; tek nalazim tu kapacitet za vraćanje u rad smjernog tijela, u prirodni stav – prekoračujem u sebe povučenu snatrećeg čeznuća, samodostatnost za svoju zabavu okrećućeg kotačića (narcizam i sve čari 8-bitnog logosa, konceptualne bipolarke), i sijem pamuk logosne požude sve ostavljajući kako jest i još dodajući blagoslove – vježbanje susprezanja od pljuckanja. Raskrivanje igara izlazi u nuždnosti igranja, ako bi se priči trebao pridjenuti govor o znanju. Prepoznavanjem smjernosti namjere diskurzivne krećem se u logičnoj opasnosti od ljepljivog pepela narcizma, sove Minervine koja prezire bogove sklone djelovanju slobodnom, oduvijek već odlučenom i višestruko potvrđivanom – to je *sveta ludost* kojoj “se” opire. Transcendirati bljesak prepoznavanja i razumijevanja u virtuozni ekspeze, bez djela nego tekuć u ludilu neprekinutosti, izbijanje usuda, prelijevanje plodne mliječi na plodna tla iz vrča uzduha – tu se nalazi zapovijed vodeća do stvaranja rodnog. Postajemo sutvorci, u sebi rilom demona rađanja uništavamo nanokibernetičke upisanosti i nesvjesno vijajući se u puna značenjska neba – mi se rastvaramo u postojanje kao jedno preobilje koje ne poznaje umornosti, ne poznaje nikakve dosade. Uvijači, demoni, proroci i epileptičari duha svih vrsta. Metatapiri – odnosno izvjestan podmet tapira koji luči konotacije metapenetracije.

Uz diskurzivno opiranje... U namjeri biti predavač filozofije podrazumijeva se strpljenje ulažuće, primjerice, u poticaj na intrinziku zatvaranja obola sfere u kojoj bi se imalo kretati, ukoliko bi se za telos htjela jedna pozornost, pažnja u apstrahiranju kako bismo sa svih strana mogli promatrati zatvorenost izrečenu (zatvorenost na kojoj imamo iskušavati dihotomije jeste u jednom slučaju ljubav, u dru-

gom matematika, u trećem seksualni odnos žirafe i ministra vanjskih poslova, zatim imamo vlasništvo, dobrotu, rad, posjed, slobodu, zdravlje, ljudska prava, telos, mržnju, svijet, smisao, nadu, odluku, procesnost, intrinzičku, tijelo, duh, dušu itd.) – provlačeći pathos bitnog naslanjanja u dubinskim prijelomima toka filozofske namjere, on bi do filozofije same, a ovo tek sretni slučaj ingenuoznog ludista. Ovo zatvaranje, pogotovo “čuđenje nad uvjetnim zatvorenostima”, za nas, mudroljube nekog još nereferentnog tipa, vrjednovati bih mogao kao nesnalaženje u praćenju kvanta potvrđujućeg angažmana smjernog tijela snopova od silnica koje bi u vlastitosti, ali uz kvant kojem smjeraju moja učešća uređene i skladno obličene, pa i višeobličene. Volja u moći, ništa više. I eto uvjeta ovome zatvaranju.

Ustajući natrag kod ove problemske kaljuže, međ’ studentštinom se spominje kob zatvaranja u “nekakve” kockice kao opasnost mišljenju – misleći vjerojatno na kockice od semantičkog izbljvka u ontologiji: jednom-metafore-sad-paradogme. To su kockice koje nadtip može sažvakati, progutati i izbaciti kao zgradu šest kula babilonskih. U pozitivnom smislu, čak i te opasne konceptualne kutijice, ali samo kao najvrhunjskije iluzije, on uzima za rast učinkovitosti. Zadatak: iznaći nužne iluzije!

U tom smislu je moguća i istinska religija, potvrđujuća nužnosti najradikalnijega karaktera. Religija pišanja, hranjenja, seksa, religija bilo kakvog oblika smjerna tjelesna rada uz nužnosti, jedna ritualizacija projekta prelaženja preko rijeka razorivih sadržajnosti. Jedna igra duševnih nepodobština i radosni ples duha u neiscrpnom vrelu seberastvaranja i nanovo uvijek vraćanja natrag jedne pune zbitosti, jedne kugle od moći koja uspostavlja rang bitnosti.

“Filozof koji je ratoboran izaziva i probleme na dvoboj.”²

Nije mi više bitno kruženje oko patetike dovršivosti. Atavizmi koji sprječavaju rast snaga i moći, učinkovitosti – zauvijek trebaju biti iskorijenjeni iz igre koja bi se uslojavala do umjetnosti, pa i filozofije.

² Nietzsche, *Ecce homo*

A u zadnjem krugu sebetvorstva razaranje vanjskih diskurzivnih naloženosti slijedi i razaranje netom najviših odlučnosti – sebe sama. Jer što:

“Zadaća nije svladati uopće sve otpore nego takve na kojima se ima uložiti sve svoje snage, gibkost i oružno majstorstvo – svladati jednake protivnike...”³ – ali uz veseli ples mudrosti uputak leži da nema nikakve prezrivosti u ovom prekonstituirajućem pathosu. Projektiranje usuda k rastu snaga vuče za sobom svo, tu ne ostajem pošteđen, i prigovor oko licemjerja ili nepotpunosti bio bi tek veselje logosnih disleksičara, od bitka razdvojenih živadi krzna prljavog od valjanja u blatu. Tu nedostaje ponešto ženskosti.

O moći tvorbe iluzija: pitao bih se i odveć često koja je funkcija ovog prevrjednovanja. Što je za jedan obim slučaja moć zapanjujuća (jer sposobnost da tvorimo svoje iluzije to zbilja iest) može regulirati potiskivanje primalne iskre značenjske tvorbe i umrtviti živor logosa, ono dovitljivo u utvaru se pretvara što imenujem diskurzivnim mrtvim mjestom.

Iz duha Nietzsche-anštine uključujem imperativ: biti kravom. U sebi obrtati značenja. Ne preokretati – tu se još nije imalo govedi želudac.⁴

---

³ Nietzsche, *Ecce homo*

⁴ Lotman također naginje ovom imperativu u tekstu knjige *Kultura i eksplozija*.